

Arrest

nr. 42 068 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 november 2008 samen met haar jongste dochter toe op Belgisch grondgebied om haar oudere zoon en dochter en haar neef te vervoegen en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 28 december 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, geboren in Pejë en afkomstig uit Prizren, Kosovo. Tijdens de oorlog in Kosovo verbleef u met uw gezin in Bosnië, in de omgeving van Sarajevo. In september 1999 keerde u terug naar huis. Terug in Kosovo werd uw man meegenomen door onbekenden omdat ze dachten dat jullie tijdens de oorlog in Belgrado waren. Een buurman kon hen van het tegendeel overtuigen en ze lieten uw man gaan. Na jullie terugkeer werd uw zoon Ferdi door de directeur van school gestuurd omwille van zijn Roma-origine. Ook uw oudste dochter B.(...) en uw neef F.(...) G.(...), die in uw gezin opgroeide, konden hun school niet afmaken. Na afloop van de oorlog opende uw man een garage waar hij samen met F.(...) generatoren herstelde. Jaren geleden zijn u en uw man officieel gescheiden zodat hij kon hertrouwen met een Bulgaarse vrouw (Z.(...) Z.(...) K.(...)) voor papieren. Op die manier zou hij gemakkelijker kunnen afreizen naar Bulgarije om materiaal te gaan halen voor zijn garage, maar uw man overleed vooraleer hij papieren kon bekomen. Uw man had na de oorlog vaak problemen met Albanezen die geld kwamen vragen voor het UÇK en/of eisten dat hij gratis voor hen zou werken. Vaak weigerden klanten de rekening volledig te betalen. Na het overlijden van uw man ondervond uw zoon F.(...), die de garage voortzette, gelijkaardige problemen. Toen uw man nog leefde, werd er ook driemaal ingebroken in de garage waarbij telkens generatoren werden gestolen. Na de eerste twee inbraken waarschuwde uw man de politie, die ter plaatse kwam en een onderzoek instelde. Na de derde en laatste inbraak, twee maanden voor zijn dood, deed hij geen aangifte meer van de diefstal omdat de eerdere politieonderzoeken zonder resultaat waren gebleven en niemand werd opgepakt. Ten gevolge van alle problemen had uw man last van stress en op 11 januari 2008 is hij overleden aan een hartinfarct. U had de dokter verwittigd, maar omdat er geen ambulance kwam, moest u uw man uiteindelijk zelf met een taxi naar het ziekenhuis brengen. Daar werd zijn overlijden vastgesteld. Vijf à zes maanden later werd uw dochter B.(...) ontvoerd door vier Albanees sprekende mannen. Na enkele uren lieten de mannen haar gaan. U praat niet met uw dochter over wat er met haar gebeurd is die dag. U meldde de ontvoering niet bij de politie omdat u de ouders niet kende en een klacht volgens u tot niets zou leiden als u de politie niet kon vertellen wie verantwoordelijk was. Na de ontvoering van uw dochter besloot u Kosovo te verlaten voor het welzijn van uw kinderen. U reisde samen met uw jongste dochter S.(...) illegaal naar België, waar u op 25 november 2008 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Daarbij legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart afgeleverd in Prishtinë dd. 27 maart 2001; uw huwelijksakte uitgereikt te Prizren dd. 19 september 1990; uw Servische en UNMIK-geboorteakte respectievelijk uitgereikt te Kragujevac dd. 4 februari 2008 en te Pejë dd. 30 oktober 2008; een UNMIK-overlijdensakte van uw echtgenoot ISPIRI Bujar uitgereikt te Prizren dd. 30 januari 2008; de UNMIK-geboorteaktes van uw dochters B.(...) en S.(...) uitgereikt te Prizren dd. 12 augustus 2008; twee UNMIK-geboorteaktes van uw zoon F.(...) uitgereikt te Prizren dd. 24 januari 2008 en dd. 12 augustus 2008; een kopie van het internationale paspoort van uw zoon F.(...) afgeleverd te Prizren dd. 1 september 2004; twee attesten uitgereikt door de gemeente Prizren dd. 6 en 5 november 2008 op uw naam en op naam van uw dochter Berna, waarin wordt bevestigd dat jullie afkomstig zijn uit Prizren, Kosovo en van Roma-origine zijn; meerdere medische attesten uit Kosovo en uit België waarin uw gezondheidsproblemen en deze van uw kinderen worden besproken, alsook een bevestiging van een afspraak met een psycholoog in België voor uw dochter B.(...) plus familie; en tot slot een aantal documenten betreffende de oude handelszaak (een export-import firma) van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een “gegronde vrees voor vervolging” zoals voorzien in de Conventie van Genève of van een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis

van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn "Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" dd. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt werkelijk van Roma-origine te zijn. U bleek niet te weten tot welke Roma-groep u behoort. U stelde tot de "Roma in het algemeen" te behoren (zie gehoorverslag CGVS I, p. 2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Roma in Kosovo onderverdeeld zijn in verschillende subgroepen: Gurbeti, Arlija, Bugurdjije, Muhadjeri, Divanoldjije en Srpski Cigani. Verder beheerst u het Albanees, maar uw kennis van het Roma is onbestaande. U zou altijd onder Albanezen hebben gewoond en ook thuis – zowel bij uw ouders als binnen uw gezin – nooit de Roma taal hebben gesproken, wat zeer opmerkelijk is omdat uw man en (schoonvader) het Roma wel machtig waren (zie gehoorverslag CGVS I, p. 2-3). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Roma in Prizren vrij hun moedertaal in het openbaar kunnen gebruiken. Gevraagd naar feesten die specifiek door Roma worden gevierd noemde u "St. George", maar gevraagd wat er die dag juist wordt gevierd, antwoordde u in vage en algemene bewoordingen. U stelde zeer algemeen dat er wordt gegeten en gedronken, er worden lammeren gedood, er wordt muziek gemaakt en gedanst (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat het gaat om een lentefeest, een viering van het einde van de winter en het ontstaan van nieuw leven. U vermeldde eveneens de dag van de Roma op 4 april, maar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Wereld Roma Dag op 8 april wordt gevierd. U kende slechts één Roma-leider of vertegenwoordiger in Prizren/Kosovo, met name Haxhi Zylfa (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9). U kende geen andere bekende Roma, Roma-partijen en/of organisaties (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9-10). Nochtans zijn er in Prizren verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de RAE-gemeenschap. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde Roma-origine.

U verklaarde Kosovo verlaten te hebben nadat uw dochter B.(...), vijf à zes maanden na het overlijden van uw man, werd ontvoerd door vier onbekende mannen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11-12). U verklaarde voorts dat er, toen uw man nog leefde, driemaal werd ingebroken in zijn garage (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u deze gebeurtenissen op geen enkele wijze heeft kunnen staven. Nochtans zou uw man tweemaal klacht hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van de diefstallen in zijn handelszaak en zouden er documenten zijn/bestaan betreffende deze klachten (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4-5). U bleek echter niet te weten waar deze documenten zich thans bevinden. Uw man zou zich hiermee hebben beziggehouden en u weet niet waar hij de documenten heeft gelaten (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen (diefstallen in handelszaak echtgenoot, klanten die weigeren te betalen, afpersing en ontvoering dochter) van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de bescherming en/of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Volgens uw verklaringen kon uw echtgenoot naar aanleiding van de eerste twee diefstallen in zijn garage probleemloos een klacht indienen bij de politie, die elke keer ter plaatse kwam om de zaak te onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4-5). Na de derde en laatste diefstal twee maanden voor zijn overlijden, zou uw man geen aangifte meer hebben gedaan omdat de politie de daders van de eerdere inbraken niet had gevonden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5). Dat de daders van bovengenoemde feiten niet werden gevonden kan te wijten zijn aan allerlei oorzaken, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan getuigen... Er kan dan ook niet worden besloten tot een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten. Uzelf maakte evenmin melding van de ontvoering van uw dochter. De reden die u hiervoor gaf, namelijk dat de politie niets onderneemt als de daders niet gekend zijn, kan niet worden weerhouden als een aanvaardbare uitleg voor uw nalatigheid (zie gehoorverslag CGVS I, p. 13 en CGVS II, p. 3). Het is juist de taak van de autoriteiten om u (en uw familie) indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren; en om dergelijk onderzoek te kunnen voeren, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de problemen.

Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Zoals hierboven reeds werd vermeld, blijkt uit de beschikbare informatie dat ook de RAE in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld. Bovendien zijn er acht Roma die als politieagent tewerkgesteld zijn in de regio Prizren. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij eventuele (nieuwe) problemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Aansluitend kan ook nog worden opgemerkt dat u verklaarde persoonlijk nooit problemen gekend te hebben met de autoriteiten in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS I, p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo eveneens ontvluchte omwille van de algemene discriminatie. Zo werden uw kinderen van school gestuurd (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Uw dochter verklaarde in dit verband evenwel dat zij na de lagere school niet verder studeerde omdat de school te ver was (zie gehoorverslag CGVS II van I.(...) B.(...), p. 6). Bovendien kan deze bewering moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Daar blijkt weliswaar uit dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw man na afloop van de oorlog in Kosovo een garage had opgestart waar hij generatoren herstelde en dat deze zaak na zijn dood werd overgenomen door uw zoon Ferdi (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4-6). Uit de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt ook dat een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Betreffende uw verklaring dat uw kinderen van school werden gestuurd (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8), kan hieraan worden toegevoegd dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Ook in de gemeente Prizren wordt via allerhande projecten getracht een antwoord te bieden op de problemen van lage inschrijvings- en handavingsgraad bij RAE-kinderen. Zo organiseerde de gemeente Prizren publieke bewustwordingscampagnes gericht naar de ouders van deze bevolkingsgroepen om hun kinderen op school in te schrijven. Verder werden door het UNDP (United Nations Development Programme) reeds 26 beurzen uitgereikt aan RAE-studenten op het niveau van het middelbaar (24) en universitair (2) onderwijs en reikt ook het Ministry of Communities and Returns (MCR) schoolbeurzen uit aan leden van deze gemeenschappen. Bovendien spreken uw kinderen Albanees, hetgeen hun integratie in de maatschappij en hun toegang tot het onderwijssysteem ten goede komt. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg. Uit de beschikbare informatie blijkt dat alle bevolkingsgroepen gelijke toegang hebben tot de medische centra in de gemeente Prizren.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw Servische en UNMIK-geboorteaktes, de UNMIK-geboorteaktes van uw dochters B.(...) en S.(...), de twee UNMIK-geboorteaktes van uw zoon F.(...) en de kopie van het internationale paspoort van uw zoon F.(...) staven uw nationaliteit, identiteit en afkomst uit Kosovo en deze van uw gezinsleden, die niet ter discussie staan. Uw huwelijksakte en de UNMIK-overlijdensakte van uw echtgenoot staven uw huwelijk met B.(...) I.(...) en zijn overlijden op 14 januari 2008, die evenmin ter discussie staan. De door de gemeente Prizren afgeleverde attesten waarin wordt bevestigd dat u en uw dochter B.(...) afkomstig zijn uit Prizren, Kosovo en van Roma-origine zijn, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde medische attesten uit Kosovo en uit België maken melding van verschillende gezondheidsproblemen van u en uw kinderen B.(...), S.(...) en F.(...). In de attesten uit Kosovo (opgesteld door Dr. A.(...) A. D.(...) dd. 7 en 10 februari 2008) wordt geen

melding gemaakt van een mogelijke oorzaak van de psychologische problemen van uw kinderen. In het attest uit België (opgesteld door Dr. C.(...) R.(...) dd. 3 april 2009) worden de psychologische problemen van u en uw kinderen gelinkt aan een 'ervaring' in uw land van herkomst, maar dit attest is helemaal niet concreet. Dergelijke attesten bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld en eventueel de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch kunnen geen sluitend bewijs uitmaken van de omstandigheden die aan de basis liggen van de problematische psychologische toestand waarin u en uw gezinsleden zich thans bevinden. Medische/psychische problemen houden op zich ook geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De overige door u neergelegde documenten bevestigen enkel het bestaan/de registratie van de oude handelszaak (een export-import firma) van uw echtgenoot, hetgeen niet wordt betwist.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw zoon I.(...) F.(...) (O.V. 6.343.104), uw dochter I.(...) B.(...) (O.V. 6.343.113) en uw neef G.(...) F.(...) (O.V. 6.343.099), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren vraagt verzoekster om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verwijzen.

2.2. De Raad wijst erop dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) duidelijk omschreven is onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. In casu werd niet vastgesteld dat een behandeling door de algemene vergadering van de Raad vereist is. Er dient derhalve niet ingegaan te worden op de vraag van verzoekster om huidig beroep te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 15, c) en 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert verder de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster houdt een theoretisch betoog over de aangehaalde verdrags- en wetsartikelen waarin de criteria zijn opgenomen om als vluchteling te worden erkend of om subsidiaire bescherming te genieten en over de motiveringsplicht. Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en dat dit blijkt uit haar persoonlijke ervaring en de hedendaagse situatie aldaar. Verder levert verzoekster inhoudelijke kritiek op een aantal passages uit de bestreden beslissing over verzoeksters Roma-origine. Verzoekster werpt op dat het niet duidelijk was of de tolk, die van Albanese afkomst was, ook van Roma-origine was. Verzoekster beweert dat de vragen die werden gesteld, door de familie duidelijk beantwoord werden, maar door de tolk niet altijd

even correct vertaald. Verzoekster stelt dat het feit dat zij niet kon zeggen tot welke subgroep zij behoort vooral te maken heeft met waar ze woonden, met name Prizren, waar geen echt onderscheid wordt gemaakt. Verzoekster beweert voorts dat de familie heeft verteld dat ze tot de Kosovaarse Cigani behoren. Verzoekster meent dat de taalkwestie heel duidelijk uit te leggen is. Sinds begin jaren '80 besloot de oudere generatie de Roma-origine volledig te verzwijgen en te verbergen. Het werd een familiegeheim dat slechts aan de kinderen werd verteld als ze ouder waren en er werd niet meer in de Roma-taal gesproken. Daarom weten nakomelingen niks van de taal af. Bovendien bevestigt de verklaring van de gemeente Prizren dat ze wel degelijk van Roma-origine zijn. Betreffende de feestdag van St.-George, wenst verzoekster op te merken dat alle familieleden duidelijk gezegd hebben dat ze wel iets wisten van deze feestdag en dat deze niet op 8 april maar op 5 mei wordt gevierd in Prizren. Exact zes weken later wordt een ander feest gevierd, Bajraki in een dorp net buiten Prizren. Verzoekster meldt nog dat er een lid van de familie bereid is om met de tolk te praten in de Roma-taal. Verzoekster verklaart de afwezigheid van officiële documenten in verband met de diefstallen en de ontvoering door het feit dat de meerderheid van de politie van Albanese origine zijn en corrupt zijn. Verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze gebeurtenissen niet in beschouwing neemt. Zij beweert dat haar dochter een trauma heeft, dat het normaal is dat de verklaringen van familieleden niet 100% met elkaar overeenstemmen. Verzoekster wijst erop dat ze psychiatrische hulp kregen en nu in Lokeren wonen waar haar neef in het ziekenhuis werd opgenomen en geopereerd moest worden en blijft kampen met maagproblemen en stress.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoekster dat in de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen, maar dat verzoeksters rechten niet gevrijwaard zijn en dat dit blijkt uit recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster twee maal op het Commissariaat-generaal werd gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.3. Voor zover verzoekster meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

3.4. Waar de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2, e) en 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat de schending van een Richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). In de Belgische rechtsorde werd de definitie van subsidiaire bescherming uit de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog wijst niet op een foutieve omzetting van de Kwalificatierichtlijn, zodat de schending van de artikelen ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.5. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoeksters middel zal onderzocht worden in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster deze artikelen aanhaalt met betrekking tot de terugleiding van verzoekster naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding inhoudt.

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster haar theoretische beschouwingen niet op de bestreden beslissing betrekt en eigenlijk louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.8. Verzoekster beperkt zich tot de blote bewering dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en poneert dat dit voortvloeit uit zijn persoonlijke ervaringen en de hedendaagse situatie aldaar. Verzoekster gaat daarmee voorbij aan het hoofdmotief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de situatie in Kosovo drastisch is gewijzigd. Uit de beschikbare informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de situatie voor RAE-minderheden (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk is verbeterd. Zo zijn er geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer en is er voor de drie groepen een zo goed als volledige bewegingsvrijheid (stuk 18, 2, Subject Related Briefing, Kosovo- Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 5). Verzoekster weerlegt deze objectieve gegevens niet waardoor haar beweringen niet bij machte zijn de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen.

3.9. In de bestreden beslissing kwam men op grond van verzoeksters onwetendheid omtrent de Roma-groep waartoe zij behoorde, haar totale gebrek aan kennis van de Roma-taal en de Roma-feesten, geringe noties van Roma-partijen of –leiders tot de vaststelling dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt werkelijk van Roma-origine te zijn. Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoekster aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoekster te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Verzoekster zet niet uiteen hoe het feit dat de tolk van Albanese afkomst is, een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van verzoekers afkomst. De Raad wijst er trouwens op dat verzoeker zelf de bijstand had gevraagd van een tolk die het Albanees machtig is (zie stuk 16, Asielaanvraag). Verzoeksters bewering dat niet correct zou zijn vertaald, blijkt geenszins uit het administratief dossier. Verzoekster heeft trouwens meermaals uitdrukkelijk bevestigd dat zij de vragen en de tolk goed begrepen had (stuk 8, gehoorverslag CGVS 02/04/2009, p. 2, 13; stuk 5, gehoorverslag CGVS 06/05/2009, p. 10). Bovendien werd gepeild naar problemen naar aanleiding van het eerste contact bij Dienst Vreemdelingenzaken, maar verzoekster kon niet specificeren welke de vertaalproblemen waren (stuk 8, gehoorverslag CGVS 06/05/2009, p. 2). In haar verzoekschrift verduidelijkt verzoekster evenmin welke verkeerde vertalingen tot een onjuiste beoordeling van verzoeksters afkomst aanleiding zouden kunnen hebben gegeven. Verzoekster staat verder haar *post factum*-verklaring dat er in Prizren geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende Roma-subgroepen niet met objectieve gegevens. De verklaringen van haar familie kunnen

de leemte in haar kennis niet opvullen. Met betrekking tot de taalkwestie is het weinig overtuigend dat verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet dat er omwille van discriminatie sedert de jaren '80 nooit meer in de Roma-taal wordt gesproken. Bij haar gehoor verklaarde verzoekster nochtans dat haar echtgenoot en schoonouders wel Roma spraken (stuk 8, gehoorverslag CGVS 02/04/2009, p. 3). In weerwil van haar verklaringen in haar verzoekschrift, wijt verzoekster haar gebrek aan kennis aan het feit dat zij de taal niet gebruikten (stuk 8, gehoorverslag CGVS 02/04/2009, p. 3). Verzoekster staat haar beweringen over het niet-gebruik van de Roma-taal sedert de jaren '80 niet en verklaart niet waarom zij geen noties heeft van deze taal, waardoor haar betoog niet bij machte is de vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen. Haar voorstel om met een familielid van verzoekster te spreken doet evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen. Het feit dat verzoekster een aantal Roma-feesten in haar verzoekschrift wel in de tijd weet te situeren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster tijdens haar gehoor niet wist wat werd gevierd op het feest van St-George (stuk 5, gehoorverslag CGVS 06/05/2009, p. 10). Met betrekking tot het document van de gemeente Prizren dat verzoekster had neergelegd (zie stuk 18), dient te worden opgemerkt dat, indien afdoende met redenen werd omkleed waarom geen geloof aan het verhaal van de verzoekende partij kon worden gehecht, zoals in casu, de Raad niet gehouden is nader op de door haar voorgebrachte stukken in te gaan (cf. RvS 31 januari 2001, nr. 92.891).

3.10. In haar verzoekschrift verklaart verzoekster de afwezigheid van stukken over de misdrijven waarvan haar familie slachtoffer werd door het feit dat de politie overwegend uit Albanezen bestaat en corrupt is. Verzoekster staat haar bewering niet en deze staat in schril contrast met het feit dat hij tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk ontkende ooit problemen met de autoriteiten te hebben gehad (stuk 8, gehoorverslag CGVS 02/04/2009, p. 13). Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er in Kosovo voldoende bescherming wordt geboden aan de minderheden (stuk 18, 2, Subject Related Briefing, Kosovo- Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 10-11). Verzoeksters verklaringen heffen het gemeenrechtelijk karakter niet op van de misdrijven waarvan haar familie slachtoffer beweert te zijn geweest en toont niet aan dat er voor deze problemen geen beroep kon worden gedaan op de bescherming die door de nationale overheden werd geboden.

3.11. Waar verzoekster haar medische en psychische problemen en deze van haar familie weergeeft, merkt de Raad op dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze dit de bestreden beslissing kan beïnvloeden. De geschetste medische problemen worden niet gestaafd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekster vrijstaat voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

3.12. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming beweert verzoekster dat enkel een algemene stijlformule is opgenomen. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die door verzoekster werden afgelegd met betrekking tot haar vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag, kan zij zich ook niet langer beroepen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar "*mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*", maar voegt deze niet toe. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekster heeft geen schending aangetoond van de aangevoerde verdragsbepalingen of de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Er wordt bovendien gewezen op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvragen om erkenning van de vluchtelingenstatus en van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zoon I. F., dochter I. B. en neef G. F. respectievelijk heeft verworpen bij arresten nr. 42 069, nr. 42 070 en nr. 42 071 van 21 april 2010.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN